

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 31/02-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P. Z. Z., S. A., so sídlom P., zastúpenej advokátkou JUDr. E. M., B. B., ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Piešťanoch z 22. decembra 2000 sp. zn. Er 1053/00 a nesúlad ustanovenia § 57 ods. 2 v spojení s ustanovením § 58 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P. Z. Z., S. A., **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2002 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P. Z. Z., S. A., so sídlom P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. M., B. B., ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu v Piešťanoch (ďalej len „okresný súd“)

z 22. decembra 2000 sp. zn. Er 1053/00 a nesúlady ustanovenia § 57 ods. 2 v spojení s ustanovením § 58 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „exekučný poriadok“) s čl. 13 dohovoru. Sťažovateľka konkrétne uviedla, že „zásadne nesúhlasí s právnym názorom“ okresného súdu, na základe ktorého tento podľa ustanovenia § 268 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku zastavil výkon rozhodnutia proti príslušnej povinnej osobe, a považuje napadnuté uznesenie za nezákonné. Zároveň namietla, že platná právna úprava v Slovenskej republike neumožňuje sťažovateľovi podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu opravný prostriedok, čím Slovenská republika údajne porušila čl. 13 dohovoru. Z týchto dôvodov sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, toto uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, vyslovil porušenie čl. 13 dohovoru v dôsledku nemožnosti sťažovateľky podať proti napadnutému uzneseniu opravný prostriedok v zmysle ustanovení § 57 ods. 2 v spojení s ustanovením § 58 ods. 4 exekučného poriadku a priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie vo výške 6 500 000,- Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie dohovoru uznesením okresného súdu, ktoré v poslednej inštancii napadla dovolaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), pričom najvyšší súd dovolacie konanie uznesením z 24. mája 2001 sp. zn. 5 Cdo 49/01 zastavil. Toto uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť doručením sťažovateľke 9. júla 2001. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave vykonávalo čl. 127 ústavy aj v čase, keď sťažovateľka podala svoj návrh na začatie konania pred ústavným súdom, a že rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plnilo rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy a aký plní aj jeho súčasné znenie.

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 13 dohovoru, z hľadiska obsahu ide o námietku nesúladu právnych predpisov, ktorou ústavný súd nie je oprávnený sa zaoberať na návrh fyzickej osoby.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľky o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr dňom 9. júla 2001, a že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podaná, t. j. 14. januára 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom a že odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu základného práva, mala sťažovateľka k dispozícii dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv využila ten právny prostriedok, ktorý jej ústava vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, bolo potrebné jej sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.